

Súd: Okresný súd Piešťany
Spisová značka: 15C/58/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2513204395
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 02. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jaroslav Ivan
ECLI: ECLI:SK:OSPN:2017:2513204395.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Piešťany sudcom JUDr. Jaroslavom Ivanom v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpeného: Tomáš Kušnír, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 36 613 843 proti žalovanému: Y. P., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom F. F. XXXX/XX, F., o zaplatenie 599,69 eura s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Súd žalobu **z a m i e t a**.

Žalovanému sa náhrada trov konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou doručitou tunajšiemu súdu dňa 28.03.2013, následne doplnenou dňa 20.03.2015 (podaním zo dňa 18.03.2015) a opravenou dňa 14.02.2017 (podaním zo dňa 07.02.2017) domáhal uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť mu sumu 599,69 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 69,82 eura, s úrokom z omeškania vo výške 13 % ročne zo sumy 279,03 eura od 20.07.2010 do zaplatenia a náhradu trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 22.10.2008 uzavretej medzi postupcom: Slovenská sporiteľňa, a.s., Tomášikova 48, 832 37 Bratislava, IČO: 00 151 653 a žalobcom, postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovanému. Ďalej uviedol, že postupca a žalovaný uzatvorili dňa 28.03.2002 zmluvu č. XXXXXXXXXX, na základe ktorej postupca poskytol žalovanému peňažné prostriedky. Vzhľadom na to, že žalovaný neplnil v stanovených termínoch splátky (porušil teda svoju zmluvnú povinnosť), postupca vyhlásil mimoriadnu splatnosť listom zo dňa 05.09.2006 a vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy. Pohľadávka žalobcu ku dňu postúpenia predstavovala sumu 629,69 eura a pozostávala z istiny 309,03 eura, riadneho úroku 320,66 eura, úroku z omeškania 562,37 eura a ostatného príslušenstva 201,89 eura, a to v súlade s prílohou k zmluve o postúpení. Žalovaný uznal záväzok v Dohode o uznaní záväzku. Z podania žalobcu zo dňa 18.03.2015 vyplýva, že žalovaná suma 599,69 eura predstavuje rozdiel debetných a kreditných operácií na účte žalovaného, pozostáva z istiny vo výške 279,03 eura a riadneho úroku vo výške 320,66 eura (žalobca priložil k tomuto podaniu výpis z účtu). Žalobca označil tieto dôkazy: zmluvu o postúpení pohľadávok s prílohou, zmluvu zo dňa 28.03.2002, všeobecné obchodné podmienky, prílohu k zmluve o postúpení, dohodu o uznaní záväzku, oznámenie o postúpení pohľadávky.

2. Žalovaný sa k doručenej žalobe písomne nevyjadril, prostriedky procesnej obrany nepoužil žiadne.

3. V písomnom podaní zo dňa 18.03.2015 (č.l. 49) sa žalobca vyjadril k aplikácii ust. § 5b zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, keď s poukazom na nálezy Ústavného súdu SR (PL. ÚS 16/95, PL. ÚS 36/95, III. ÚS 348/06) uviedol, že má za to, že priamym aplikovaním vyššie uvedeného § 5b by súd porušil zásadu ustanovenú v čl. 152 ods. 4 Ústavy SR.

4. V písomnom podaní zo dňa 29.09.2016 (č.l. 114) sa žalobca vyjadril k aplikácii ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z., s tým, že ust. § 92 ods. 8 z. č. 483/2001 Z.z. o bankách nemožno spájať s aktívnou legitimáciou žalobcu ako postupníka pohľadávky, keď účelom tohto ustanovenia je úprava výnimiek z bankového tajomstva a nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok. Zo zákona nevyplýva, že by podmienky uvedené v tomto ustanovení podmieňovali platnosť právneho úkonu postúpenia pohľadávky (poukázal na názor T. U. O. I. F., D..P., publikovaný v Súkromnom práve č. 1/2015, ako aj rozhodnutie Okresného súdu Prievidza sp. zn. 12C/63/2014). Doručenie písomnej výzvy banky dlžníkovi v zmysle § 92 ods. 8 nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky, s nedoručením takejto výzvy môžu byť spojené len sankcie vyplývajúce zo zákona o bankách.

5. Súd nariadil na prejednanie veci samej pojednávanie, pričom po vyvolaní veci zistil, že sa na pojednávanie nedostavil žalovaný. Súd rozhodol, že bude pojednávať v neprítomnosti žalovaného, nakoľko jeho účasť na pojednávaní nepovažoval za nevyhnutnú a otvoril pojednávanie (§ 180 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“). Následne určil, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná. Súd tiež uviedol svoje predbežné právne posúdenie veci (§ 181 ods. 2 CSP).

6. Žalobca na pojednávaní uviedol, že vo vzťahu k omeškaniu poukazuje na Prílohu č. X Zmluvy o postúpení, z ktorej vyplýva počet dní v omeškani 2054 dní. Súčasne poukázal na to, že jeho právnym predchodcom bola vyhlásená mimoriadna splatnosť celého úveru dňa 25.08.2006. Vychádzajúc z dohody o uznaní záväzku má za to, že v čase podpisu dohody o uznaní záväzku bol dlh premlčaný, keďže je to v tejto dohode uvedené. Má za to, že dohoda spĺňa všetky zákonné náležitosti, nevidí dôvod, pre ktorý by mala byť preto neplatnou, resp. ako nekalá obchodná praktika.

7. Súd vykonal dokazovanie listinami: zmluvou o úvere, všeobecnými obchodnými podmienkami, dohodou o uznaní záväzku a úhrade pohľadávky v splátkach, zmluvou o postúpení pohľadávok a prílohou k nej, oznámením o postúpení, pokusom o zmier, platobnou históriou, predžalobnou výzvou, oznámením o mimoriadnej splatnosti a zistil tento skutkový stav veci:

8. Predmetom zmluvy o postúpení pohľadávok č. XXXX/XXXX/XXXXX/XCE zo dňa 22.10.2008 bola dohoda zmluvných strán, a to žalobcu a Slovenská sporiteľňa, a.s., IČO: 00 151 653 (postupca) o odplatnom postúpení pohľadávok, pričom z Prílohy č. X vyplýva, že sa jednalo aj o pohľadávku voči žalovanému vyplývajúcu zo zmluvy č. XXXXXXXXXX. V prílohe č. X bol uvedený počet dní omeškania 2.054. Postúpenia pohľadávky na žalobcu bolo preukazované aj oznámením o postúpení pohľadávky (spoločnosť: Slovenská sporiteľňa, a.s., Tomášikova 48, 832 37 Bratislava, IČO: 00 151 653) zo dňa 28.10.2008.

9. Medzi právnym predchodcom žalobcu (spoločnosť: Slovenská sporiteľňa, a.s., Tomášikova 48, 832 37 Bratislava, IČO: 00 151 653) a žalovaným bola dňa 28.03.2002 uzatvorená Zmluva o úvere č. XXXXXXXXXX, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý kontokorentný úver s výškou úverového rámca 9.000,-Sk, s pohyblivou úrokovou sadzbou 13,95 % ročne a s lehotou splatnosti do 28.03.2003. V platobnej histórii boli uvedené výbery kartou z bankomatov v rôznych sumách, bezhotovostné vklady, poplatky a iné bankové (kreditné a debetné) operácie za obdobie od 12.2.1999 do 27.10.2008.

10. Dňa 26.05.2010 uzavrel žalobca ako veriteľ so žalovaným ako dlžníkom Dohodu o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach, ktorou dlžník (žalovaný) uznal čo do právneho dôvodu a výšky záväzkov voči veriteľovi, ktorý vznikol na základe zmluvy číslo / číslo zákazníka: XXXXXXXXXX. V dohode je uvedené, že celková dlžná suma vo výške 1.644,50 eura pozostáva z istiny vo výške 309,03 €, úroku z omeškania 4,35 % ročne zo sumy 309,03 € od 22.10.2008 do zaplatenia a nákladov inkasného konania 351,26 eura. V dohode je v bode 3.4. uvedené, že žalovaný (dlžník) má vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch. Dohoda obsahovala i rozpis splátok, a to mesačne v sume 30,-€ počínajúc dňom 20.05.2010 a poslednou dňa 20.10.2014.

11. Obsahom oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 5.9.2006 bolo oznámenie právneho predchodcu žalobcu žalovanému, že z dôvodu porušenia povinností vyplývajúcich zo zmluvy č. XXXXXXXXXX zo dňa 28.03.2002 vyhlásil ako banka mimoriadnu splatnosť úveru č. XXXXXXXXXX dňa 25.08.2006. Oznámenie bolo žalovanému doručené dňa 18.9.2006. Následne bol žalovaný vyzvaný na úhradu dlhu z úveru č. XXXXXXXXXX i predžalobnou výzvou zo dňa 15.6.2007.

12. Podľa § 497 Obchodného zákonníka, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

13. Podľa § 1 ods. 1 zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení do 30.6.2006 (ďalej len zákon o spotrebiteľských úveroch), tento zákon upravuje niektoré podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru, náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spôsob výpočtu celkových nákladov spotrebiteľa spojených s poskytovaním spotrebiteľského úveru a ďalšie opatrenia na ochranu spotrebiteľa.

14. Podľa § 2 písm. a) zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky alebo v inej právnej forme.

15. Podľa § 2 písm. b) zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

16. Podľa § 3 ods.1, 2 zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania; v závislosti od formy poskytovaného spotrebiteľského úveru môže byť veriteľom aj predávajúci. Spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

17. Podľa § 23a ods. 1 zák. č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, typovou zmluvou sa podľa tohto zákona rozumie zmluva, ktorá sa má uzavrieť vo viacerých prípadoch, ak je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje.

18. Podľa § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka, veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému.

19. Podľa § 524 ods. 2 Občianskeho zákonníka, s postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

20. Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihladne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

21. Podľa § 101 Občianskeho zákonníka, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

22. Podľa § 5b zák. č. 250/2007 Z.z., orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával.

23. Podľa § 2 písm. a) zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení účinnom ku dňu 26.05.2010 (dátum uvedený v Dohode o uznaní záväzku), ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“, na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá nakupuje výrobky alebo používa služby pre osobnú potrebu alebo pre potrebu príslušníkov svojej domácnosti.

24. Podľa § 2 písm. b) bod 1. zákona o ochrane spotrebiteľa, na účely tohto zákona sa rozumie predávajúcim podnikateľ, ktorý spotrebiteľovi ponúka alebo predáva výrobky, alebo poskytuje služby.

25. Podľa § 4 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, predávajúci nesmie konať v rozpore s dobrými mravmi. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely tohto zákona rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so zžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, lešť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody.

26. Podľa § 7 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa, nekalé obchodné praktiky sú zakázané.

27. Podľa § 7 ods. 2 písm. b) zákona o ochrane spotrebiteľa, obchodná praktika sa považuje za nekalú, ak podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov.

28. Podľa § 7 ods. 4 zákona o ochrane spotrebiteľa, za nekalú obchodnú praktiku sa považuje najmä klamlivé konanie a klamlivé opomenutie konania podľa § 8 a agresívna obchodná praktika podľa § 9.

29. Podľa § 8 ods. 3 zákona o ochrane spotrebiteľa, obchodná praktika sa tiež považuje za klamlivú, ak opomenie podstatnú informáciu, ktorú priemerný spotrebiteľ potrebuje v závislosti od kontextu na to, aby urobil rozhodnutie o obchodnej transakcii, a tým zapríčiňuje alebo môže zapríčiniť, že priemerný spotrebiteľ urobí rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neurobil.

30. Podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

31. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

32. Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

33. Podľa § 295 CSP, súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz.

34. Po vykonanom dokazovaní súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba nebola podaná dôvodne. Z listinných dôkazov mal súd preukázané, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným bola dňa 28.3.2002 uzavretá zmluva o (kontokorentnom) úvere v zmysle § 497 Obchodného zákonníka, na základe ktorej sa právny predchodca žalobcu ako veriteľ zaviazal poskytnúť žalovanému ako dlžníkovi peňažné prostriedky a žalovaný sa zaviazal poskytnutý úver splatiť za podmienok uvedených v zmluve. Zmluvu je potrebné považovať za zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 2 písm. b) zákona č. 258/2001 Z.z., pričom žalovaný mal postavenie spotrebiteľa (§ 3 ods. 2 zák. č. 258/2001 Z.z. ako i § 2 písm. a) zákona č. 250/2007 Z.z.)

35. Z dikcie ustanovenia § 23a ods. 1 zák. č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa je zrejmé, že za spotrebiteľskú zmluvu (v čase účinnosti pomenovanej ako „typová zmluva“) možno označiť každú zmluvu, ktorej charakteristickým znakom je, že sa uzaviera vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. K tomu je potrebné uviesť, že irelevantný je prameň práva, podľa ktorého sa príslušná zmluva upravuje (či Občiansky zákonník alebo Obchodný zákonník). Z uvedeného treba mať za to, že každá zmluva (bez ohľadu na to podľa akého predpisu bola uzavretá) môže mať povahu spotrebiteľskej zmluvy, ak spĺňa súčasne jej atribúty. Zmluva uzavretá právnym predchodcom žalobcu a žalovaným dňa 28.03.2002 v danej veci má charakter spotrebiteľskej zmluvy, pretože jej obsah žalovaný nemohol podstatným spôsobom ovplyvniť, keďže tento bol už vopred pripravený, predtlačený. Spotrebiteľom (§ 3 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z. ako i § 2 písm. a) zákona č. 250/2007 Z.z.) bol žalovaný, ktorému pri uzatváraní zmluvy bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania (opak nebol preukázaný žalobcom). Ak sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu, je potrebné aplikovať spotrebiteľské právo a v rámci neho ustanovenia Občianskeho zákonníka a zákona na ochranu spotrebiteľa. Ak sa aj uzavrie spotrebiteľská

zmluva podľa Obchodného zákonníka (keďže v Občianskom zákonníku nie je upravená), tak okrem vymedzenia zmluvného typu a jeho podstatných náležitostí sa na všetko ostatné bude vzťahovať Občiansky zákonník. Uvedené teda znamená, že na premlčaciu dobu v spotrebiteľských zmluvách treba aplikovať úpravu v Občianskom zákonníku /§ 101/, teda trojročnú premlčaciu dobu („všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva“ - rozsudok Najvyššieho súdu SR z 21. apríla 2015, sp. zn. 3 MCdo 14/2014).

36. Nepopierajúc povahu úverovej zmluvy ako absolútneho obchodu, na posúdenie zmluvného úverového vzťahu je však potrebné vzhľadom na spotrebiteľský charakter zmluvy aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktoré sú pre spotrebiteľa výhodnejšie. Takéto pravidlo je ustálené aj v aplikačnej praxi súdov (pozri napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 25.01.2011 sp. zn. 5MCdo/20/2009, rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 21.4.2015, sp. zn. 3MCdo 14/2014). Novela Občianskeho zákonníka vykonaná zákonom č.102/2014 Z.z. definitívne normatívne vyriešila (doplnením ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka), že na všetky právne vzťahy, v ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Občiansky zákonník bude použitý, pokiaľ ide o posudzovanie otázky premlčania, otázky úpravy ručenia, zmluvnej pokuty, uznania záväzku a podobne, aj keby sa na právny režim mala použiť právna úprava Obchodného zákonníka (je vyjadrením doposiaľ platného pravidla prednostného použitia režimu Občianskeho zákonníka na spotrebiteľské záväzky).

37. S prihliadnutím na hospodárnosť tohto konania sa súd prioritne zaoberal otázkou premlčania, a to s prihliadnutím na povinnosť uloženú mu ustanovením § 5b zákona č. 250/2007 Z.z.

38. Čo sa týka vyššie citovaného ustanovenie § 5b zák.č. 250/2007 Z.z., toto je špeciálnym ustanovením k ustanoveniu § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a je treba ho aplikovať prednostne v prípade nároku uplatneného zo spotrebiteľskej zmluvy, ktorým je aj nárok uplatnený v tomto konaní. Keďže žalobcom uplatnený nárok je národom zo spotrebiteľskej zmluvy, bol súd v zmysle § 5b zák. č. 250/2007 Z.z. (ako orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy) povinný z úradnej povinnosti skúmať, či nedošlo k premlčaniu nároku žalobcu, a teda prihliadnúť na premlčanie ex offa, t.j. zo zákona (k tomu pozri rozsudok Krajského súdu v Trnave vo veci sp. zn. 9Co/295/2013 zo dňa 19.08.2014), teda aj bez toho, aby sa žalovaný premlčania sám dovoľával. Právna úprava v ustanovení § 5b zák. č. 250/2007 Z.z. bola zavedená zákonom č. 102/2014 Z.z. s účinnosťou od 01.05.2014, pričom je potrebné zdôrazniť, že vo vzťahu k tejto právnej úprave neboli prijaté žiadne prechodné ustanovenia. Keďže toto ustanovenie je procesného charakteru, platí táto povinnosť odo dňa účinnosti citovaného zákonného ustanovenia, teda aj na právne vzťahy, ktoré súd v predmetnej veci posudzoval. Citované zákonné ustanovenie upravuje postup súdu pri rozhodovaní o nárokoch zo spotrebiteľských zmlúv, a to vo všetkých veciach, v ktorých bolo začaté súdne konanie a v čase účinnosti tohto ustanovenia nebolo vo veci ešte rozhodnuté (k tomu pozri rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7Co/621/2014 zo dňa 24.9.2014). Ak by bolo úmyslom zákonodarcu odlišne upraviť posudzovanie právnych vzťahov, resp. nárokov zo spotrebiteľskej zmluvy (vrátane premlčania) vo veciach pre účinnosťou tohto ustanovenia, resp. zák. č. 102/2014 Z.z., toto by bolo obsahom prechodných ustanovení citovaného zákona. Uvedené ustanovenie je (súčasne) ustanovením procesným, keď orgánu rozhodujúcemu o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy (a teda aj súdu) ukladá povinnosť prihliadať na premlčanie aj bez vzniesenia námietky premlčania zo strany spotrebiteľa, a preto sa súd najskôr zaoberal možným premlčaním uplatneného nároku bez toho, aby skúmal samotnú existenciu subjektívneho práva žalobcu.

39. Z listinných dôkazov, a to z oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti jednoznačne vyplýva, že pohľadávka voči žalovanému zo zmluvy č. XXXXXXXXXXXX, ktorá bola na žalobcu postúpená, sa stala splatnou dňa 25.08.2006 (premlčanie pohľadávky ku dňu uzatvorenia Dohody o uznaní záväzku, teda ku dňu 26.05.2010 napokon tvrdil i samotný žalobca), čo znamená že v tento deň sa stali splatnými aj splátky, ktoré sa mali stať splatnými až po tomto dátume. Vychádzajúc z uvedeného dátumu, žalobca, resp. jeho právny predchodca si mohol uplatniť svoj nárok na súde už dňa 26.08.2006, pričom dňa 26.08.2009 uplynula všeobecná trojročná premlčacia doba. Súd pritom poukazuje na to, že aj v prípade, keby na uvedený právny vzťah aplikoval štvorročnú premlčaciu dobu podľa Obchodného zákonníka, táto by uplynula dňa 26.08.2010, pričom žaloba bola na súd doručená dňa 28.03.2013. Ako už bolo uvedené, žaloba bola na súd doručená dňa 28.03.2013, teda v čase, keď bol celý nárok zo zmluvy už premlčaný. Nakoľko súd bol povinný aplikovať ustanovenie § 5b zák. č. 250/2007 Z.z. ako procesnú právnu normu

s poukazom na absenciu prechodného ustanovenia k tejto úprave, a teda bol povinný prihliadnuť na premlčanie nároku voči spotrebiteľovi ex offio (z úradnej povinnosti), na túto skutočnosť prihliadol a dospel k záveru, že z dôvodu premlčania nároku žalobcu nebolo možné mu uplatnený nárok priznať, a preto súd žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol. Takéto práve posúdenie je aj v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou v obdobných veciach. Za premlčané považoval súd aj uplatnené príslušenstvo, nakoľko toto sleduje osud hlavnej pohľadávky, z čoho možno usúdiť, že vedľajší záväzok sa premlčí najneskôr v rovnakej dobe ako hlavný peňažný záväzok.

40. Na závere súdu o premlčaní nemala vplyv ani žalobcom predložená Dohoda o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach zo dňa 26.05.2010.

41. K dohode o uznaní záväzku a úhrade pohľadávky v splátkach súdna prax (k tomu pozri rozsudok Krajského súdu v Trenčíne vo veci sp. zn. 4Co/940/2013 zo dňa 16.10.2014) už zaujala stanovisko, že pri uzatváraní týchto dohôd zo strany navrhovateľa došlo k nekalej obchodnej praktike. Je nepochybné, že prejednávany právny vzťah je vzťahom so spotrebiteľskej zmluvy, a preto je potrebné aj na tento právny úkon aplikovať ustanovenia, ktoré spravujú vzťahy spotrebiteľského charakteru. Súdna prax vychádza zo stanoviska, že dohoda o splátkach je typicky formulárovým ošetrovaním vzniknutého stavu, kedy sa na podpis spotrebiteľovi predkladá zdanlivo výhodný formulár o splátkach. Aj v tomto prípade dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku predloženú žalobcom, treba považovať za formulárový dokument, ktorý má zdanlivo pôsobiť ako ústupok žalobcu vo forme povolenia splátok dlhu, avšak jeho cieľom je dosiahnutie uznania záväzku a tým predĺženie premlčacej lehoty na uplatnenie nároku. Z textu dohody je zrejmé, že ide o formulár, ktorý žalobca používa vo vzťahu k neurčitému počtu dlžníkov. Možno konštatovať, že ak dlžník podpisuje takúto dohodu, nerobí to z dôvodu, aby uznal svoj záväzok, ale aby dosiahol splátky svojho dlhu. Uznanie záväzku je cieľ sledovaný predovšetkým veriteľom a nie dlžníkom a keďže ide o predformulované tlačivo, dlžník pri uzatváraní dohody nemôže jeho obsah ovplyvniť. Takáto dohoda, v ktorej je uvedené, že dlžník má vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch, je považovaná za rozpornú s dobrými mravmi. Text dohody je podpísaný na dopredu pripravený formulár, vytlačený drobným písmom, ktorého obsah nemôže spotrebiteľ ovplyvniť. Vychádzajúc zo zásady ochrany spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany je umiestnenie textu o vedomosti premlčaného dlhu do bodu 3 dohody obsahovo označené ako „forma splatenia záväzku“ zavádzajúce, a preto napĺňa kritériá nekalej obchodnej praktiky. Konanie žalobcu (ako predávajúceho) je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 4 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, pretože žalobca využitím mylných informácií dosiahol uznanie dlhu v záujme predĺženia premlčacej doby, i keď žalovaný zrejme nemal vôbec vedomosť a ani vôľu takéto vyhlásenie urobiť. Podľa názoru súdu je evidentné, že úmyslom žalobcu bolo zabezpečiť si pre seba právne isté postavenie na úkor nevedomosti žalovaného ako spotrebiteľa. Takéto konanie súd považuje taktiež za nekalú obchodnú praktiku v zmysle § 8 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z., pričom súd takéto konanie považuje aj za rozporné s dobrými mravmi v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a predmetný úkon je teda neplatný v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Takáto praktika žalobcu podstatne zasahuje do práv spotrebiteľa, pričom žalobca postupoval v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti. Súd prvej inštancie konšatoval, že uznanie záväzku ako nekalá obchodná praktika je neplatné. Preto tento úkon (ako absolútne neplatný) bol neúčinný vo vzťahu k prípadnému prerušeniu, resp. začatiu plynutia novej (10 ročnej) premlčacej doby.

42. Uvedený záver súdu o neplatnosti predloženej Dohody z titulu nekalej obchodnej praktiky je v súlade s ustálenou súdnou praxou v obdobných veciach (napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 7.6.2012 sp. zn. 11Co 37/2012, zo dňa 3.7.2013 sp. zn. 3Co 54/2013, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 26.3.2014 sp. zn. 5Co/296/2013, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/581/2015 zo dňa 30.6.2016, rozsudky Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10Co/800/2015 zo dňa 15.6.2016, sp. zn. 24Co/215/2015 zo dňa 13.04.2016, sp. zn. 11Co/404/2015 zo dňa 16.03.2016).

43. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

44. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

45. Podľa Čl. 17 CSP, súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

46. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol aj bez návrhu (§ 262 ods. 1 CSP) tak, že žalovanému náhradu trov konania nepriznal, pričom postupoval v zmysle § 255 ods. 1 CSP v spojení s Čl. 17 CSP. Žalovaný by mal voči žalobcovi podľa § 255 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov konania v plnej výške, nakoľko bol v tomto konaní v celom rozsahu úspešný a neboli tu dané žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali výnimočne mu náhradu trov konania nepriznať (§ 257 C.s.p.). Vzhľadom však na to, že žalovanému žiadne preukázateľné trovy v tomto konaní nevznikli, súd prvej inštancie rozhodol, že mu náhradu trov konania nepriznáva, a to aj s prihliadnutím na hospodárnosť konania v zmysle Čl. 17 CSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Piešťany, v dvoch vyhotoveniach. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Z každého podania musí byť zrejmé, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a musí byť podpísané; ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku (zákon č. 233/1995 Z.z.).